

**DE TUCHTRAAD VOOR ADVOCATEN VAN DE BALIES VAN HET
RECHTSGEBIED VAN HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL**

EERSTE KAMER

Openbare zitting van 21 januari 2014

Inzake V 85 :

De heer **X**, advocaat aan de Balie te ..., met kantoor te ...;

Versijjnend;

Bijgestaan door Meester **Y**, en door Meester **Q**, beiden advocaten aan de Balie te ...;

Op klachtdossier overgemaakt door:

De heer **Stafhouder van de Orde van Advocaten te ...**;

En op vordering van:

De heer **Voorzitter van de Tuchtraad voor Advocaten bij de zetel van het Hof van Beroep te Brussel**;

I. DE PROCEDURE

De Voorzitter van de Tuchtraad heeft de heer **X** bij aangetekend schrijven van 3 oktober 2013 opgeroepen om te verschijnen voor de Tuchtraad voor Advocaten van de Ordes van het rechtsgebied Brussel, op de zitting van 5 november 2013 om 14.00 uur.

Op verzoek van de verdediging van de heer **X** werd de zaak tegensprekelijk uitgesteld naar de zitting van 17 december 2013 om 14.00 uur.

Op deze zitting is Meester **X** verschenen, bijgestaan door zijn raadsliden, Meester **Y** en Meester **Q**, beiden van de balie te

De Voorzitter van de Tuchtraad voor Advocaten werd gehoord in de samenvatting van zijn schriftelijk verslag. De Tuchtraad heeft de zaak behandeld met gesloten deuren, overeenkomstig het daartoe door Meester **X** geformuleerde verzoek in toepassing van art. 459 § 2, 1^e lid, Ger. Wb.

De Tuchtraad heeft beraadslaagd met gesloten deuren.

De procedure werd, overeenkomstig art. 457 bis Ger. Wb., in het Nederlands gevoerd.

II. DE TENLASTELEGGINGEN

De Voorzitter van de Tuchtraad is van oordeel dat het dossier voldoende aanwijzingen bevat dat:

1. Door kennelijk onjuiste informatie te verstrekken aan zijn “gewezen” cliënt F over het verloop van twee procedures waarmee hij werd belast, en in het bijzonder in de zaak C, Meester X tekort is gekomen aan zijn plicht tot rechtschapenheid, die eerlijkheid en oprechtheid tegenover de cliënt inhoudt;
2. Door zijn cliënt niet stipt op de hoogte te hebben gehouden van het procedureverloop, en vaak maar pas na rappels met zijn cliënt te hebben gecommuniceerd, Meester X tekort is gekomen aan zijn plicht tot behoorlijke beroepsuitoefening, en meer bepaald de plicht om de cliënt op de hoogte te houden van de procedure;

De Voorzitter van de Tuchtraad heeft per aangetekend schrijven van 3 oktober 2013 de heer X opgeroepen om voor de Tuchtraad te verschijnen op de zitting van 5 november 2013 op welke datum de behandeling werd uitgesteld tot 17 december 2013.

De door art. 459 § 1.2 Ger. Wb. op straffe van nietigheid voorgeschreven oproepingstermijn van 15 dagen werd geëerbiedigd.

III. DE FEITEN

De feitelijke omstandigheden van de zaak zijn in werkelijkheid vrij eenvoudig samen te vatten.

Meester X is als raadsman opgetreden van een zekere heer F in diverse dossiers en dit in de periode van september 2005 tot oktober 2009.

De Tuchtraad verwijst voor het overige naar de volledige en nauwgezette samenvatting van de dossiergegevens door de Voorzitter van de Tuchtraad in diens

aangetekend schrijven dd. 3 oktober 2013 waarbij Meester X werd opgeroepen om voor de Tuchtraad te verschijnen.

De tuchtraad is van oordeel dat het niet te betwisten valt dat Meester X in de zaak C niet had laten dagvaarden, maar niettemin de cliënt deed geloven dat de zaak hangende was voor de bevoegde Rechtbank en dat een vaststelling conform art. 747 Ger. Wb. was aangevraagd om de tegenpartij ertoe te dwingen te concluderen.

Meester X heeft in een advocatenbrief gericht aan de cliënt inlichtingen verstrekt waarvan hij manifest wist, of moest weten dat deze onjuist waren.

Volkomen ten onrechte poogt Meester X deze realiteit te ontkennen stellende dat alles uiteindelijk zou te herleiden zijn tot een gebrek aan communicatie tussen de advocaat en zijn cliënt.

IV. VERDERE BEOORDELING

1. De ontvankelijkheid

Meester X betoogt dat de initiële klacht van de heer F onontvankelijk zou zijn.

De Tuchtraad stelt vast dat de e-mail van 9 februari 2012 verzonden door de klager niet voldoet aan de vormvoorschriften van art. 458 § 1 Ger. Wb. : de klacht is inderdaad niet ondertekend (stuk I.1).

De Stafhouder heeft de klacht van de heer F niettemin ontvangen en onderzocht, er klaarblijkelijk van uitgaande dat de klacht omstandig en uitvoerig gemotiveerd was en er ook geen twijfel mogelijk was nopens de precieze identiteit van de klager.

De bewoordingen gebruikt door de heer F tonen trouwens aan dat laatstgenoemde wel degelijk de bedoeling heeft gehad een klacht tegen zijn gewezen advocaat in te dienen, te weten "een formeel verzoek om een tuchtrechtelijk vergrijp te vervolgen".

De Stafhouder heeft de e-mail dd. 9 februari 2012, met bijlagen, also wel degelijk als klacht beschouwd en ook als dusdanig behandeld. De Stafhouder heeft Meester X op 10 februari 2012 op de hoogte gebracht van de inhoud van de klacht met verzoek zijn opmerkingen, bij voorkeur in het Engels, te formuleren.

De Tuchtraad acht het evenwel aangewezen in herinnering te brengen dat de Stafhouder, die een klacht ontvangt, geenszins verplicht is een tuchtonderzoek te openen alvorens een beslissing te nemen.

Er werd vervolgens een uitvoerige briefwisseling gevoerd, maar op geen enkel ogenblik heeft de Stafhouder het initiatief genomen om op formele wijze een

tuchtonderzoek te starten. Uit de stukken van het nochtans lijvige dossier blijkt niet dat de Stafhouder zou hebben gehandeld overeenkomstig het voorschrift van art. 458 § 1, 2^e lid, Ger. Wb.

Op 14 maart 2013 heeft de Stafhouder vervolgens wel zijn eindbeslissing (stuk I.3) kenbaar gemaakt aan de klager: op basis van een zorgvuldige analyse van de briefwisseling en de documenten, besluit de Stafhouder dat aan Meester X geen fout kan worden toegeschreven en dat de advocaat het nodige heeft gedaan in de dossiers van de heer F.

Op het ogenblik dat de Stafhouder zijn eindbeslissing ter kennis heeft gebracht van de klager, was de verjaring van de feiten echter reeds verworven (zie infra).

Uit de e-mail van de klager dd. 4 oktober 2012 (stuk I.3, 20) blijkt verder dat laatstgenoemde wel degelijk op de hoogte was van hetgeen hem te doen stond om, bij stilzitten van de Stafhouder, rechtstreeks de Voorzitter van de Tuchtraad te vatten.

De heer F heeft nagelaten gebruik te maken van de mogelijkheid voorzien bij art. 458 § 2 al 3 Ger.Wb., maar heeft wel bij aangetekend schrijven dd. 20 maart 2013 hoger beroep aangetekend tegen de eindbeslissing dd. 14 maart 2013 van de Stafhouder.

De beslissing van de Stafhouder die een klacht heeft ontvangen, is wel degelijk vatbaar voor hoger beroep, ongeacht of deze beslissing werd genomen na het voeren van een tuchtonderzoek dan wel van een gewoon informatieonderzoek.

Het aspect van de verjaring doet geen afbreuk aan het recht van de klager om een beslissing van de Stafhouder te betwisten; ten onrechte betoogt Meester X also dat de (Voorzitter van de) Tuchtraad niet “op ontvankelijke wijze” werd gevat.

De stelling geponeerd door gedaagde, die erop neerkomt dat de Voorzitter van de Tuchtraad niet had mogen beslissen zelf nog een tuchtonderzoek te openen, zou erop neerkomen dat diens autonome bevoegdheid op aanzienlijke wijze zou worden uitgehold, hetgeen beslist niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest.

Bovendien moet het begrip ‘klager’ in al 2 van art. 458 § 2 Ger.Wb ruim worden geïnterpreteerd. Ook indien de Stafhouder beslist dat de klacht onontvankelijk is (bij voorbeeld omdat de klacht niet ondertekend is) heeft de klager ook nog het recht om beroep aan te tekenen.

De Voorzitter van de Tuchtraad achtte zich evenwel gevat en heeft de klacht zelf nader onderzocht (art. 458 § 3 Ger. Wb.). Het hoger beroep werd ook tijdig aangetekend, hetgeen overigens niet wordt betwist.

De Tuchtraad stelt zich toch wel vragen bij de rechtsgeldigheid van een procedure waarbij niet uitsluitend van het Nederlands gebruik werd gemaakt, maar met name ook van het Engels, nu de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 en aanvullende wetten op het gebruik der talen in gerechtszaken de openbare orde raken. Deze problematiek is in het kader van dit dossier verder echter niet relevant en zal hier derhalve niet verder worden onderzocht gelet op hetgeen hierna zal worden gesteld aangaande de verjaring.

Uit de stukken waarop de Tuchtraad acht heeft kunnen slaan (stukken II.1 tot II.24) blijkt dat het onderzoek werd gevoerd met bijzondere aandacht voor de naleving van de rechten van verdediging. Meester X heeft overigens op correcte en loyale wijze meegewerkt aan dit onderzoek.

De zaak werd bij de Tuchtraad op rechtsgeldige wijze aanhangig gemaakt bij aangetekend schrijven dd. 3 oktober 2013.

De Tuchtvordering is derhalve ontvankelijk.

2. Nopens de verjaring

Het vertrekpunt van de verjaring is de datum van 9 februari 2012.

De feiten werden in de initiële klacht van de heer F op omstandige wijze omschreven.

De verjaringstermijn bedraagt 12 maanden (art. 474 Ger. Wb.). De Stafhouder heeft enkel een informatieonderzoek gevoerd, waardoor de verjaringstermijn niet werd gestuit.

De Voorzitter van de Tuchtraad is een tuchtonderzoek gestart op 25 maart 2013, terwijl de feiten intussen verjaard waren sedert datum van 10 februari 2013.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt de tuchtvervolgning vervallen verklaard wegens verjaring.

V. GEGRONDHEID

Vermits de tuchtvervolgning vervallen zal worden verklaard door verjaring, dient de Tuchtraad de door gedaagde, in ondergeschikte orde, ontwikkelde middelen en argumenten ter betwisting van de gegrondheid van de tuchtvervolgingen, niet verder te onderzoeken.

**OM DEZE REDENEN,
DE TUCHTRAAD VOOR ADVOCATEN VAN DE BALIES VAN HET
RECHTSGEBIED VAN HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL,**

Gelet op de art. 456 e.v. van het Ger. Wb.;

Rechtsprekende in tuchtzaken, in Eerste Aanleg, in openbare zitting en op tegenspraak lastens gedaagde;

Verklaart de tuchtvordering inzake beide tenlasteleggingen ontvankelijk en toelaatbaar;

Stelt vast dat de tuchtvervolgning vervallen is door verjaring.

Beslist dat geen kosten ten laste van gedaagde kunnen worden gelegd.

Aldus gewezen en uitgesproken op 21 januari 2014.

Hebben deelgenomen aan de behandeling en de beraadslaging en waren eveneens aanwezig op de uitspraak van de beslissing:

- Stafhouder Karel Van Alsenoy, Kamervoorzitter, advocaat te Brussel

En de assessoren:

- Meester Jan Van Besien, advocaat te Brussel

- Meester Dirk De Greef, advocaat te Brussel

- Meester Philip Willemys, advocaat te Leuven

- Meester Luc Rigaux, advocaat te Brussel

Was aanwezig bij de behandeling en bij de uitspraak

- Meester Ludwig Evens, secretaris, advocaat te Leuven